



Jordi Sevilla és un polític valencià. Però fet a Madrid. A la capital espanyola és on l'ex-ministre d'Administracions Públiques ha fet la carrera política. Ara sembla que té el futur encarat cap al País Valencià, però Sevilla ha tingut un paper destacat en el PSOE aquests darrers set anys. És un clàssic home de partit amb una sòlida formació intel·lectual.

Ha estat, a més, un bon ministre, que s'ha endut poques crítiques i ha estat capaç de pacificar els funcionaris de l'estat, molt revoltats amb un PP que els havia fet perdre poder adquisitiu. En algunes fases, des de la Moncloa, li han criticat un perfil polític *excessiu* en un govern dissenyat només per a reforçar el lideratge de Zapatero.

Al Ministeri d'Administracions Públiques, una de les carteres de més gestió del govern, ha afrontat amb èxit diversos projectes, com ara l'Estatut Bàsic de la Funció Pública, per al qual va aconseguir un notable consens polític i sindical. Amb algunes lleis sectorials, ha dut a terme reformes de l'administració de l'estat per

Sevilla va ser clau per a dur Zapatero al capdavant del PSOE i a la Moncloa, però el president l'ha acabat sacrificant. Com a ministre se'n va sortir, però no li van deixar gens de marge amb l'Estatut català, un dels grans projectes de la legislatura.

La penúltima víctima de Zapatero

adaptar-la a les noves tecnologies.

El proper candidat a liderar el PSPV sempre ha tingut inclinació a posar-se al dia pel que fa a les noves tecnologies. D'aquí ve que fos el primer ministre –i l'únic– a tenir un bloc

personal a internet, que ell mateix escriu i on fins i tot contesta comentaris que li fan.

L'altra gran pota del ministeri, a banda la gestió del personal de les administracions i les delegacions del govern, és la territorial. Sevilla ha hagut de dirigir les primeres passes del desplegament dels nous estatuts. Primer li va tocar de posar el fre a l'hora de transferir competències a les comunitats que redactaven nous estatuts (l'Estatut català de 1979, el de Sau, va morir encara amb 40 traspasos pendents) i després engegar una aplicació dels nous textos que ell no s'ha preocupat pas gaire d'accelerar. Com tampoc no ho ha fet Zapatero.



Com a ministre, Sevilla volia fer un paper de pes en la tramitació de l'Estatut català. Però abans que el text arribés a Madrid va fer unes declaracions fora de to que van contribuir a exaltar encara més els ànims. Per culpa d'això, en part, Rubalcaba des del grup parlamentari i de la Vega —per mitjà del secretari d'Estat, Francisco Caamano— li van pispar el lloc i el relegaren a un paper secundari. Li va doldre haver-lo d'assumir, per tal com era un admirador confès de Pasqual Maragall. També es va guanyar una certa fama de jacobí. A ell, però també al difunt secretari de política autonòmica del PSOE, Alfonso Perales.

Jordi Sevilla, admirador confès de Pasqual Maragall, va acabar guanyant-se una certa fama de jacobí. Fins i tot Rubalcaba va relegar-lo a un lloc secundari durant la negociació de l'Estatut català

Sevilla surt del govern espanyol, però el gran dubte és saber quin grau de confiança política i personal conserva amb Zapatero. La versió més estesa que circula de la seva sortida té a veure amb la substituta: Elena Salgado. Amb vista al final de la legislatura, sembla que Zapatero ha buscat un cop d'efecte i una picada d'ullet als sectors més progressistes de l'electorat, amb la incorporació del científic de Carlet Bernat Sòria. El seu nomenament al lloc de Salgado, a Sanitat, tenia dos inconvenients: trastocava l'equilibri entre sexes al govern i disgustava profundament Alfredo Pérez Rubalcaba. Aquests darrers mesos, sobretot arran del fracàs del procés de pau, el ministre de l'Interior torna a tenir un cert protagonisme en la gestió de les relacions polítiques entre el tripartit català i el govern espanyol. I el desplegament de l'Estatut pot condicionar amb força el resultat que els socialistes facin a Catalunya a les eleccions espanyoles. Per això, res millor que garantir-li un cert control polític del Ministeri d'Administracions Públiques, que ell no ha tingut mentre Sevilla ha estat al capdavant. Salgado, que va fer d'assessora de Rubalcaba en diverses fases de la seva activitat política, garanteix interlocució directa al polític càntabre. A més, amb l'entrada de Sòria, queda coberta la quota valenciana que, en part, podia representar Sevilla millor que no pas Pedro Solbes o María Teresa Fernández de la Vega.

Zapatero, doncs, va decidir de sacrificar, novament, Sevilla. La primera vegada que el va sacrificar va ser l'any 2003, quan va fitxar Miguel Sebastián com a gran assessor per a afers econòmics. Sevilla, economista de formació, era, des de l'any 2000, el responsable d'assumptes econòmics de l'executiva federal

del PSOE. A la precampanya, però, es va veure sorprès per l'arribada de Sebastián. Sevilla no se n'havia sortit, uns mesos abans, amb la controvertida iniciativa perquè el PSOE proposés un tipus únic d'IRPF. Això va precipitar l'arribada a l'entorn de Zapatero de qui fins aleshores era cap d'estudis del BBVA. El trànsgol hauria estat pitjor per a Sevilla si Sebastián hagués estat ministre d'Economia i Finances, un càrrec al qual ell, licitament, aspirava des de la direcció del PSOE.

Tanmateix, Zapatero va escollir una patum com Solbes, que era comissari europeu d'Economia. Això, i el fet de que el fessin ministre d'Administracions Públiques, va calmar els ànims de Sevilla, que no s'havia estat de traslladar el seu malestar a Zapatero per l'aterratge de Sebastián, que va acabar com a cap de l'oficina econòmica de la Moncloa primer i com a candidat a l'alcaldia de Madrid després. El fracàs de Sebastián davant Alberto Ruiz Gallardón va ser sonat i busca la manera de guanyar-se la vida novament en l'àmbit privat.

Per al record queda l'any 2000, quan ell i una bona colla de joves diputats socialistes van prendre consciència que el PSOE necessitava una sacsejada, un canvi a fons, i van decantar-se cap a Zapatero. Jordi Sevilla, Carme Chacón, Trinidad Jiménez, Jesús Caldera, Germà Bel i Juan Fernando López Aguilar, units més per una qüestió generacional i interna que no pas ideològica, van fundar amb Zapatero el col·lectiu Nova Via, que va acabar imposant-se a Bono al capdavant del partit i al PP al capdavant del govern espanyol.

Amb la destitució de Sevilla, Zapatero ha demostrat que, per bé i per mal, no es casa amb ningú i les seves jugades, sovint fredes i de tiralínies, per a mantenir el poder —en això és un professional— l'han dut ara a sacrificar Sevilla, si més no temporalment. Ho va fer amb López Aguilar; també amb Germà Bel —que no va voler salvar davant Montilla—, i ara ha tocat al qui era un dels seus homes de més confiança.

*Ferran Casas
Madrid*